

Vendim nr. 252, datë 20.07.2026

Mbledhja e Gjyqtarëve të Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga: Fiona Papajorgji, Kryetare, Marsida Xhaferllari, Sandër Beci, Ilir Toska, Genti Ibrahimimi, Marjana Semini, Asim Vokshi, Sonila Bejtja, anëtarë, në datën 20.07.2026 mori në shqyrtim paraprak kërkesën nr. 4 (P) 2026 të Regjistrisë Themeltar, që i përket:

KËRKUES: **PERIKLI KULE**, përfaqësuar nga avokati Esmerald Xhafa, me prokurë.

OBJEKTI: **Rihapja e procesit gjyqësor në Gjykatën Kushtetuese dhe shfuqizimi i vendimit nr. 00-2022-527, datë 22.04.2022 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, si i papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.**
Kthimi i çështjes për rigjykim pranë gjykatës kompetente, me tjetër trup gjykues.

BAZA LIGJORE: **Nenet 3, 4, 5, 17, 18, 31, 32, 33, 42, 43, 116, 122, 131, pika 1, shkronja “f”, 134, pika 2, 135, 142, 145 dhe 178 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); nenet 1, 6, 13 dhe 14 të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*KEDNJ*) dhe neni 2 i Protokollit nr. 7 dhe Protokollit nr. 12 të saj; nenet 49, pika 3, shkronja “e”, 71 dhe 71/a të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).**

Mbledhja e Gjyqtarëve të Gjykatës Kushtetuese (*Mbledhja e Gjyqtarëve*), pasi dëgjoi relatorin e çështjes Sonila Bejtja, shqyrtoi kërkesën, dokumentet shoqëruese të saj, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

V Ë R E N:

I

Rrethanat e çështjes

1. Në datën 08.02.1998, në fshatin Libofshë, Fier, është vrarë me armë luftarake shtetasi V.D., kufoma e të cilit është gjetur nga familjarët e tij disa ditë më pas. Për këtë ngjarje ka filluar një procedim penal kundër kërkuesit, vëllait dhe dajës së tij, të cilët janë dërguar për gjykim me akuzën e kryerjes së veprës penale “Vrasja me paramendim në rrethana rënduese”, të parashikuar nga neni 78, paragrafi i dytë, i Kodit Penal (KP), ndërsa kërkuesi dhe daja i tij edhe për veprën penale “Mbajtja pa leje e armëve luftarake”, të parashikuar nga neni 278, paragrafi i dytë, i KP-së.

2. Gjykimi i çështjes është zhvilluar në mungesë të kërkuesit, i cili është mbrojtur nga një avokat i zgjedhur me prokurë të posaçme nga familjarët e tij dhe i është pranuar nga gjykata, dhe në praninë e dy të pandehurve të tjerë. Në përfundim të gjykimit, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Fier, me vendimin nr. 154, datë 08.07.1999, ka vendosur deklarimin fajtor të kërkuesit për veprën penale “Vrasja me paramendim” në rrethana rënduese dhe në bazë të nenit 78, paragrafi i dytë, të KP-së dënimin e tij me burgim të përjetshëm, si dhe për veprën penale “Mbajtja pa leje e armëve luftarake” dhe në bazë të nenit 278, paragrafi i dytë, të KP-së, dënimin e tij me dy vjet burgim. Në aplikim të nenit 55 të KP-së, në bashkim të dënimeve, kërkuesi është dënuar me burgim të përjetshëm. Me këtë vendim janë deklaruar fajtorë për veprën penale “Vrasja me paramendim” në rrethana rënduese edhe dy të pandehurit e tjerë, kurse njëri prej tyre edhe për veprën penale “Mbajtja pa leje e armëve luftarake”, duke u dënuar me burgim të përjetshëm. Kundër vendimit ka paraqitur ankim edhe avokati i kërkuesit.

3. Të pandehurit kanë paraqitur apel kundër vendimit të gjykatës së shkallës së parë. Për kërkuesin apeli është paraqitur nga avokati që e ka mbrojtur në gjykimin e çështjes në shkallën e parë, duke kërkuar prishjen e vendimit dhe kthimin e çështjes për rigjykim, me pretendimin se gjykata e shkallës së parë kishte zbatuar gabim ligjin penal në lidhje me cilësimin ligjor të veprës penale, ndërsa ajo duhej të cilësohej si vrasje në grindje e sipër dhe jo e kryer në bashkëpunim. Dy të pandehurit e tjerë kanë ngritur pretendime lidhur me vlerësimin e provave dhe për zbatimin e gabuar të ligjit penal nga gjykata e shkallës së parë, duke mohuar autorësinë për veprën penale “Vrasja me paramendim në rrethana rënduese”, ndërsa i pandehuri, vëllai i kërkuesit, ka pranuar kryerjen e veprës penale “Fshehja e kufomës”, të parashikuar nga neni 303 i KP-së, të cilën e ka pranuar edhe gjatë fazës së zhvillimit të hetimeve nga organi i akuzës.

4. Me vendimin nr. 119, datë 05.10.1999, Gjykata e Apelit Vlorë ka lënë në fuqi vendimin nr. 154, datë 08.07.1999 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Fier në lidhje me kërkuesin. Edhe gjykimi

i çështjes në apel për kërkuesin është zhvilluar në mungesë, ndërsa gjykata ka lejuar mbrojtjen e tij nga i njëjti avokat i zgjedhur nga familjarët. Gjykata e apelit ka arritur në përfundimin se vepra penale e vrasjes me paramendim nuk është kryer në bashkëpunim, por vetëm nga kërkuesi, për të cilin, nga ana tjetër, ishin të pranishme disa rrethana rënduese, si: motivi i dobët, kryerja e veprës penale me egërsi dhe mizori, kryerja e veprimeve që rëndojnë pasojat e veprës penale, kryerja e veprës penale duke përfituar nga marrëdhëniet e miqësisë, si dhe qenia e tij i dënuar më parë për vepra të ndryshme penale. Kundër vendimit ka paraqitur rekurs prokuroria.

5. Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 56, datë 25.02.2000, ka vendosur mospranimin e rekursit.

6. Vendimi penal i formës së prerë për dënimin e kërkuesit është ekzekutuar në datën 04.11.2011 dhe pas ekzekutimit të tij ai (kërkuesi) ka paraqitur kërkesë për rivendosjen në afat të së drejtës së rekursit. Kjo kërkesë është pranuar nga Gjykata e Rrethit Gjyqësor Fier me vendimin nr. 73, datë 07.02.2012, duke arsyetuar se vendimi i gjykatës së apelit ishte dhënë në mungesë të kërkuesit dhe se ai kishte marrë dijeni efektivisht për të vetëm në datën 04.11.2011.

7. Pas rivendosjes në afat, në datën 24.02.2012, mbrojtësi i zgjedhur nga kërkuesi ka paraqitur rekurs në Gjykatën e Lartë. Akti i rekursit është nënshkruar edhe nga vetë kërkuesi, duke kërkuar prishjen e vendimeve të gjykatave të faktit dhe kthimin e çështjes për rigjykim në gjykatën e shkallës së parë me pretendimin e mosrespektimit të ligjit procedural penal nga gjykata e shkallës së parë lidhur me formimin e trupit gjykues, si dhe për sa i përket zhvillimit të gjyqimit në mungesë të kërkuesit.

8. Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2015 700 (45), datë 26.03.2015, ka prishur vendimin nr. 119, datë 05.10.1999 të Gjykatës së Apelit Vlorë dhe e ka kthyer çështjen për rishqyrtim në atë gjykatë, me tjetër trup gjykues. Sipas Kolegjit Penal, në rastin e të gjykuarit në mungesë është e një rëndësie thelbësore që i pandehuri të ketë mundësi, të paktën në gjykimin në apel, i cili është gjithsesi një gjykim themeli për të ushtruar të drejtat e tij kushtetuese thelbësore, siç janë: e drejta për t'u dëgjuar, përfshirë këtu të drejtën për të zgjedhur personalisht mbrojtësin; për të kërkuar marrjen e provave nëpërmjet përsëritjes së hetimit gjyqësor si element i respektimit të parimeve të kontradiktoritetit dhe të barazisë së armëve dhe vetëm nëpërmjet plotësimit të këtij kriteri mund të thuhet se është garantuar zhvillimi i një procesi të rregull ligjor, i cili nuk duhet të jetë një e drejtë thjesht në letër, por mundësimi i një procesi të zhvilluar në kontradiktoritetin e palëve, duke respektuar barazinë e armëve dhe garantimin e një mbrojtjeje efektive. Në këtë kuptim, Kolegji Penal e ka gjetur pjesërisht të bazuar rekursin e kërkuesit, ndërsa ka konstatuar

shkelje procedurale në zhvillimin e procesit me pasojë pavlefshmërinë e vendimit përfundimtar vetëm për vendimin e gjykatës së apelit, pikërisht për sa i përkiste njoftimit të kërkuarit. Kolegji Penal ka lënë si detyrë për gjykatën e apelit që në rishqyrtimin e çështjes të përsëriste njoftimin e të gjykuarit dhe mbrojtësit në respektim të rregullave procedurale dhe të vazhdonte gjykimin, duke siguruar zhvillimin e një procesi të rregullt ligjor. Nga ana tjetër, ai ka vlerësuar se procedurat për njoftimin e të pandehurit (kërkuarit) nuk ishin respektuar edhe nga gjykata e shkallës së parë, por provohej tërësisht se ai i ishte fshehur hetimit dhe gjykimit të çështjes.

9. Në Gjykatën e Apelit Vlorë rishqyrtimi i çështjes është bërë në prani të kërkuarit dhe të mbrojtësit të zgjedhur prej tij, i cili ka kërkuar përsëritjen e shqyrtimit gjyqësor në bazë të nenit 427, pika 4, të Kodit të Procedurës Penale (KPP), me qëllim që i pandehuri të jepte deklaratimet e tij, mbi pretendimin se ai nuk kishte marrë pjesë në gjykimin e çështjes në shkallë të parë, si dhe që çështja të shqyrtohej nga e para dhe të mos merrej parasysh ankimi i paraqitur nga avokati që nuk ishte zgjedhur prej tij. Kërkuari ka dhënë deklaratime duke mohuar akuzën për kryerjen e veprës penale të vrasjes me paramendim. Për kërkesën e mbrojtësit, për përsëritjen e shqyrtimit gjyqësor dhe marrjen e dëshmisë të të afërmeve të viktimës, gjykata e apelit ka vendosur rrëzimin e saj me arsyetimin se ata (të afërmit e viktimës) ishin dëgjuar dhe kishin dhënë dëshminë e tyre përpara gjykatës së shkallës së parë. Në përfundim të gjykimit, me vendimin nr. 12, datë 30.03.2016, Gjykata e Apelit Vlorë ka ndryshuar vendimin nr. 154, datë 08.07.1999 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Fier, për sa i përket kërkuarit, duke e dënuar për veprën penale “Vrasja me paramendim”, në bazë të nenit 78, pika 1, të KP-së me 25 vjet burgim. Për dënimin për veprën penale “Armëmbajtja pa leje”, gjykata e apelit ka lënë në fuqi vendimin e gjykatës së shkallës së parë. Në aplikim të nenit 55 të KP-së, në bashkim të dënimeve, kërkuari është dënuar me 25 vjet burgim.

10. Mbi rekursin edhe të kërkuarit, Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2022-527, datë 22.04.2022, ka vendosur mospranimin e tij, me arsyetimin se në to nuk ngrihen shkaqe nga ato të parashikuara nga neni 432 i KPP-së. Sipas Kolegjit Penal, pretendimet e kërkuarit lidhur me detyrimin e gjykatës së apelit për përsëritjen e shqyrtimit gjyqësor, për kryerjen e ballafaqimit, ose për mënyrën e marrjes së provave të tjera, nuk përbënin shkaqet për të cilat çështja ishte prishur dhe kthyer për rigjykim nga Gjykata e Lartë. Në këtë kuptim, Kolegji Penal ka arsyetuar se rigjykimi nga gjykata e apelit zhvillohet për ato çështje për të cilat është prishur vendimi nga Gjykata e Lartë, duke u fokusuar rigjykimi te detyrat e lëna prej saj. Po kështu, Kolegji Penal ka arsyetuar se në rigjykimin e çështjes gjykata e apelit ka zbatuar detyrat e lëna nga Gjykata e Lartë, si dhe e ka fokusuar shqyrtimin gjyqësor në drejtim të përmbushjes së këtyre detyrave. Në

lidhje me pretendimin për riçelje të hetimit gjyqësor, Kolegji Penal e ka vlerësuar atë si të pabazuar, për shkak se nuk ka lidhje me rigjykimin dhe se kërkuesi e ka ngritur këtë pretendim në mënyrë të përsëritur në të gjitha shkallët e gjyimit dhe ka marrë përgjigje të arsyetuar për të. Për sa u përket argumenteve të kërkuetit se është gjykuar me avokat të caktuar nga familjarët, duke pretenduar kështu cenimin e së drejtës së mbrojtjes, Kolegji Penal ka vlerësuar se kjo mangësi procedurale është rregulluar në rigjykim, në përmbushje të detyrave të Gjykatës së Lartë, ku në rigjykimin në gjykatën e apelit, ai (kërkuesi), ka qenë i pranishëm në gjykim, është pyetur nga gjykata dhe ka dhënë shpjegime, ndërsa është përfaqësuar nga avokatë të zgjedhur prej tij, prandaj ai nuk është i bazuar, por është edhe dukshëm abuziv. Në lidhje me pretendimet e tjera të kërkuetit, për vlerësimin e fakteve dhe të provave, Kolegji Penal ka vlerësuar se ato dalin jashtë juridiksionit ekskluzivisht ligjor të Gjykatës së Lartë.

11. Në datën 21.11.2022 kërkuesi i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*) me ankim kushtetues individual për kundërshtimin e vendimit nr. 00-2022-527, datë 22.04.2022 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë.

12. Kolegji i Gjykatës, me vendimin nr. 5, datë 17.01.2023 (*vendimi nr. 5/2023*), ka vendosur moskalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare, me arsyetimin se kërkuesi nuk legjitimohet *ratione temporis*, pasi kërkesa është paraqitur jashtë afatit ligjor 4-mujor. Sipas Kolegjit, nga kërkuesi nuk është paraqitur asnjë argument ose provë bindëse në lidhje me vonesën eventuale për marrjen dijeni, si dhe për njohjen me vendimin e arsyetuar objekt kundërshtimi të Gjykatës së Lartë, ndaj si datë e fillimit të afatit ligjor të ankimit kushtetues individual konsiderohet data e njoftimit të këtij vendimi në faqen zyrtare të asaj gjykate.

13. Në datën 12.05.2023 kërkuesi i është drejtuar Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*GJEDNJ*) (*kërkesa nr. 199883/23, çështja Lepuri dhe të tjerë kundër Shqipërisë*), duke pretenduar cenimin e nenit 6, paragrafi i parë, të KEDNJ-së në drejtim të së drejtës për t'iu drejtuar Gjykatës, për shkak të moskalimit të kërkesës për shqyrtim në seancë plenare si e paraqitur jashtë afatit ligjor 4-mujor. Kërkuesi ka pretenduar gjithashtu mungesën e drejtësisë të proceseve penale kundër tij.

14. Me vendimin e datës 31.03.2026 GJEDNJ-ja ka vendosur se ka pasur shkelje të nenit 6, paragrafit të parë, të KEDNJ-së në drejtim të së drejtës për t'iu drejtuar Gjykatës, duke vlerësuar se kjo e fundit nuk ka sqaruar se në çfarë mënyre një palë mund të jepte një provë pozitive të datës së njoftimit të parë, ose arsyen se pse barrën e provës në këtë drejtim duhej ta kishte vetëm njëra palë (*shih paragrafin 22 të vendimit të GJEDNJ-së*). Në përfundim, GJEDNJ-ka ka vlerësuar se

mënyra sesi Kolegji i Gjykatës ka interpretuar afatin kohor për paraqitjen e ankimit kushtetues individual nga kërkuesi e ka privuar këtë të fundit nga e drejta për t’iu drejtuar Gjykatës (*shih paragrafin 34 të vendimit të GJEDNJ-së*). Vendimi i GJEDNJ-së është publikuar në Fletoren Zyrtare nr. 84, datë 22.04.2026 dhe ka hyrë në fuqi pas publikimit.

15. Në datën 11.05.2025 kërkuesi, bazuar në vendimin e GJEDNJ-së, i është drejtuar Gjykatës me kërkesë për rihapjen e procesit gjyqësor të zhvilluar prej saj dhe shfuqizimin si jokushtetues të vendimit të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë.

16. Në datën 16.07.2026, në vlerësimin e kërkesës së kërkuesit për rihapjen e procesit, Kolegji i Gjykatës ka konstatuar se ai (kërkuesi) nuk ka kërkuar shprehimisht në objektin dhe në përmbajtjen e saj, në kuptim të parashikimit të nenit 71/c, pika 4, të Ligjit Organik të Gjykatës, edhe shfuqizimin e vendimit nr. 5/2023 të Kolegjit, me të cilin është vendosur moskalimi për shqyrtim në seancë plenare i ankimit kushtetues individual fillestar të kërkuesit. Lidhur me këtë fakt, Kolegji ka vlerësuar se për sa kohë që kërkuesi ka kërkuar përpara Gjykatës rihapjen e procesit, ky kërkim konsiderohet se përfshin edhe atë për shfuqizimin e aktit (vendimit të Kolegjit të Gjykatës). Për këtë arsye, Kolegji ka vlerësuar se ky kërkim është i bazuar dhe duhet të pranohet, duke u shfuqizuar vendimi nr. 5/2023 i Kolegjit të Gjykatës dhe kalimin e çështjes për shqyrtim paraprak në Mbledhjen e Gjyqtarëve. Po kështu, Kolegji ka arsyetuar se kërkuesi legjitimohet në kërkimin e tij për rihapjen e procesit dhe kërkesa plotëson kushtet ligjore për t’iu nënshtruar shqyrtimit paraprak: kërkuesi ka qenë palë në procesin e zhvilluar në Gjykatë, për të cilin Kolegji ka vendosur moskalimin e çështjes për shqyrtim dhe për të është zhvilluar procesi në GJEDNJ; kërkesa është paraqitur brenda afatit ligjor; përmbajtja dhe pretendimet janë me natyrë kushtetuese dhe hyjnë në kompetencën e Gjykatës.

II

Pretendimet e kërkuesit

17. **Kërkuesi**, në mënyrë të përmbledhur, ka parashtruar se vendimi i kundërshtuar i ka cenuar të drejtën për proces të rregullt, duke argumentuar se:

17.1. *Është cenuar e drejta për t’u njoftuar e lidhur me të drejtën e aksesit dhe të drejtën e mbrojtjes*, pasi Gjykata e Lartë nuk e ka njoftuar në përputhje me nenin 436, pika 3, të KPP-së, të paktën 30 ditë përpara në këndin e njoftimeve dhe në adresat elektronike të deklaruara. Njoftimi i afishimit për seancën nuk ka as nënshkrim dhe as datë se kur është vendosur në këndin e njoftimeve, nëse është vendosur atje.

Planifikimi i gjykimit ka qenë për në datën 19.04.2022 dhe jo për në datën 22.04.2022, dhe në fashikull nuk ndodhet asnjë akt që vërteton shtyrjen e saj në përputhje me rregullat procedurale. Edhe njoftimi i seancave sipas nenit 436 të KPP-së është në kundërshtim me Kushtetutën, që kërkon që njoftimi të jetë efektiv dhe jo thjesht formal, ndaj pika 2 e këtij neni duhet të shfuqizohet.

- 17.2. Në kundërshtim me nenet 115 dhe 117 të KPP-së, Kolegji Penal nuk ka mbajtur procesverbal për seancën dhe ajo nuk është regjistruar as audio, në kundërshtim edhe me udhëzimin nr. 353, datë 03.09.2013 të ministrit të Drejtësisë, të cilat nuk bëjnë dallim për seancat që zhvillohen në dhomën e këshillimit. Po kështu, relacioni i çështjes nuk është nënshkruar nga gjyqtari relator, por vetëm nga ndihmësmagjistrati, çka e bën të pavlefshëm atë.
- 17.3. Gjykata e Lartë duhej të kishte vendosur kthimin e çështjes në gjykatën e shkallës së parë, si e vetmja mënyrë për të rivendosur të gjitha të drejtat e të pandehurit të gjykuar në mungesë, pra një proces “*de novo*”. Kërkuesi është privuar nga e drejta për të ushtruar të drejtat që nuk ishin ushtruar gjatë gjykimit në mungesë, siç është e drejta për të kërkuar gjykimin e shkurtuar. Bazuar në nenin 427, pika 4, të KPP-së, gjykata e apelit duhej të përsëriste shqyrtimin gjyqësor, pasi në këtë mënyrë do të mund të rivendosej edhe e drejta për gjykim të shkurtuar. Ndonëse në apel kërkuesi ka qenë vetë i pranishëm, ai është gjykuar bazuar në ankimin e avokatit të caktuar gjatë gjykimit në mungesë, pa tagra përfaqësimi, dhe nuk i është lejuar të parashtronte përpara gjykatës argumentet e tij, çka përbën shkelje të së drejtës për t’u mbrojtur, sipas neneve 31 dhe 33 të Kushtetutës, dhe shkelje të garancive të procesit të rregullt, sipas nenit 42 të Kushtetutës. Gjykimet në Gjykatën e Lartë dhe në gjykatën e apelit nuk kanë qenë mjete efektive për kërkuesin.
- 17.4. Është cenuar parimi i barazisë së armëve dhe i kontradiktoritetit, pasi Kolegji Penal, edhe pse në kohën kur është shqyrtuar rekursi kishin hyrë në fuqi ndryshimet ligjore të KPP-së, konkretisht nenet 58 dhe 58/a, nuk ka thirrur dhe njoftuar viktimat e veprës penale për të cilën është gjykuar kërkuesi, jo vetëm për respektimin e të drejtave të tyre, por edhe për zbatimin e ligjit, për sa i takon caktimit të dënimit.
- 17.5. Gjykata e apelit ka shkelur nenin 380 të KPP-së që e ndalon të vendosë mbi prova që nuk janë marrë ose verifikuar në shqyrtimin gjyqësor. Në faqen 8, paragrafi 2, të vendimit të gjykatës së apelit, është arsyetuar se gëzhogat janë qitur nga arma

automatike që është sekuestruar në banesën e kërkuarit, ndërkohë që sipas procesverbalit të këqyrjes së datës 14.02.1998, mbajtur në banesën e kërkuarit, nuk është konstatuar dhe sekuestruar ndonjë automatik. Gjykatat kanë marrë vendim mbi prova që nuk janë marrë dhe nuk i janë nënshtruar debatit gjyqësor.

- 17.6. Është *cenuar standardi i arsytimit*, pasi me një arsyetim të mangët Gjykata e Lartë iu referohet detyrave të lëna në vendimin e mëparshëm kur ato janë të ndryshme nga sa ka vepruar gjykata e apelit. Edhe pse riçelja e hetimit gjyqësor është ngritur vazhdimisht, Gjykata e Lartë e ka injoruar dhe kjo ishte e vetmja mënyrë për të siguruar një mbrojtje efektive të të gjykuarit në mungesë. Ndryshe nga sa arsyeton Gjykata e Lartë, pretendimet për provat dhe faktet ishin parashtruar përpara saj si çështje të karakterit kushtetues, për të cilat ajo duhet të arsyetonte posaçërisht.

III

Vlerësimi i Mbledhjes së Gjyqtarëve

A. Për kriteret e pranueshmërisë së kërkesës

18. Çështja e legjitimitetit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f”, dhe 134, pikat 1, shkronja “i”, dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë edhe kriteret kumulative të nenit 71/a të Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike efektive, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësura në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur, si dhe rregullimet e veçanta ligjore të shqyrtimit paraprak të kërkesës.

19. Lidhur me legjitimitetin *ratione materiae*, Mbledhja e Gjyqtarëve vlerëson të ritheksojë, fillimisht, se në rastet e rihapjes së procesit, kufijtë e shqyrtimit të çështjes përcaktohen nga shkaku i rihapjes. Kjo do të thotë se në rastet e rihapjes së procesit, kërkuaristi nuk mund të zgjerojë shkaqet e ankimit kushtetues individual fillestar dhe as të shtojë argumente të tjera për to. Në të tilla raste, Gjykata shfuqizon vendimin e mëparshëm të saj vetëm për atë pjesë për të cilën GJEDNJ-ja ka konstatuar shkelje nga ana e saj, pra vetëm për sa ajo (Gjykata) ka disponuar për rrëzimin e ankimit kushtetues individual fillestar. Nisur nga fuqia detyruese e vendimeve të GJEDNJ-së, e përcaktuar në nenin 46 të KEDNJ-së, detyrimi që lind në kuadër të zbatimit të vendimit të asaj gjykate në një

rast konkret konsiston vetëm në shqyrtimin e atyre pretendimeve të kërkuessit, shqyrtim i cili përmbush detyrimet që rrjedhin nga KEDNJ-ja për korrigjimin e shkeljes së konstatuar nga GJEDNJ-ja (shih vendimet nr. 16, datë 17.02.2026; nr. 68, datë 05.11.2025; nr. 48, datë 22.09.2025 të Gjykatës Kushtetuese).

20. Për sa u përket kufijve të shqyrtimit të çështjes pas rihapjes së saj, të cilat përcaktohen nga shkelja e konstatuar nga GJEDNJ-ja, Mbledhja e Gjyqtarëve vëren se ajo gjykatë ka gjetur shkelje të së drejtës për proces të rregullt në drejtim të së drejtës për t'iu drejtuar Gjykatës (së drejtës së aksesit), për shkak të interpretimit nga Gjykata të afatit ligjor 4-mujor të paraqitjes së ankimit kushtetues individual, shkak për të cilin GJEDNJ-ja ka vlerësuar se rihapja e procesit do të mundësojë në parim shqyrtimin e ankimit (shih paragrafët 22, 25, 34 dhe 35 të vendimit të GJEDNJ-së). Prandaj, Mbledhja e Gjyqtarëve vlerëson se duhet të ndalet në vijim në verifikimin e plotësimit të kriterit të legjitimitetit *ratione materiae* të kërkuessit, në drejtim të pretendimeve të ngritura në ankimin e mëparshëm kushtetues individual, të cilat nuk kanë marrë përgjigje për shkak të mosplotësimit të kriterit të legjitimitetit *ratione temporis* dhe vetëm të atyre shkaqeve, duke mos pasur legjitimitet kërkuessi për të parashtruar pretendime ose argumente të tjera përtej atyre të paraqitura në vitin 2022.

21. Për sa i përket kriterit të legjitimitetit *ratione materiae*, Gjykata ka theksuar se zbatimi i ligjit dhe vlerësimi i provave janë detyrë e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm për qëllim të procesit gjyqësor që ato zhvillojnë, ndërsa detyra e saj është të vlerësojë nëse gjatë procesit gjyqësor ka pasur shkelje të të drejtave kushtetuese, si dhe nëse zbatimi i ligjit ka qenë eventualisht arbitrar ose haptazi i paarsyeshëm. Kjo do të thotë se Gjykata nuk vepron si shkallë e katërt gjykimi dhe për këtë arsye vendimet e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm nuk vihen në dyshim, përveç rasteve kur gabimi ligjor ose faktik nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm është aq i dukshëm, sa një gjykatë e kujdesshme nuk mund ta kishte bërë ndonjëherë ose i tillë që e bën të padrejtë gjykimin (shih vendimet nr. 9, datë 27.02.2024; nr. 30, datë 29.05.2023 të Gjykatës Kushtetuese).

22. Kërkuessi, në këndvështrim të pretendimeve për cenimin e së drejtës për proces të rregullt ka pretenduar, ndër të tjera, se në kundërshtim me nenet 115 dhe 117 të KPP-së, Kolegji Penal nuk ka mbajtur procesverbal për seancën dhe ajo nuk është regjistruar as audio, në kundërshtim edhe me udhëzimin nr. 353, datë 03.09.2013 të ministrit të Drejtësisë, si dhe se relacioni i çështjes nuk është nënshkruar nga gjyqtari relator, por vetëm nga ndihmësmagjistrati, çka e bën të pavlefshëm atë. Në lidhje me këto pretendime, Mbledhja e Gjyqtarëve konstaton se ato që lidhen me nënshkrimin e relacionit kanë të bëjnë me çështje të veprimtarisë së brendshme

të Gjykatës së Lartë, ndërsa ato që lidhen me mbajtjen e procesverbalit i përkasin zbatimit të ligjit, dhe bazuar në argumentet e kërkuarit ato nuk janë ngritur në nivel kushtetues, për sa kohë nuk është arritur të provohet në aspektin kushtetues cenimi i ardhur në të drejtat e tij kushtetuese nga kjo veprimtari e asaj gjykate. Për rrjedhojë, ky pretendim nuk mund të merret në shqyrtim.

23. Po kështu, kërkuari ka pretenduar se gjykata e apelit ka shkelur nenin 380 të KPP-së që e ndalon të vendosë mbi prova që nuk janë marrë ose verifikuar në shqyrtimin gjyqësor, duke argumentuar se ajo gjykatë në faqen 8, paragrafi i dytë, të vendimit të saj ka arsyetuar se gëzhojat janë qitur nga arma automatike që është sekuestruar në banesën e kërkuarit, ndërkohë që sipas procesverbalit të këqyrjes së datës 14.02.1998, mbajtur në banesën e kërkuarit, nuk është konstatuar dhe sekuestruar ndonjë automatik.

24. Në lidhje me këtë pretendim të kërkuarit, bazuar në aktet e dosjes gjyqësore të administruar për qëllime të këtij gjykimi kushtetues, rezulton se për vrasjen e shtetasit V.D., për të cilën është dënuar kërkuari, prokuroria ka gjetur dhe sekuestruar në cilësinë e provës dy armë automatike të llojit “kallashnikov”. Njëra armë (nr. 0126680) i është gjetur shtetasit A.G. (i bashkëpandehur me kërkuarin), në bahçen e tij, ndërsa arma tjetër (nr. 12109579), sipas procesverbalit të datës 15.02.1998, është gjetur afër shtëpisë së kërkuarit, në një kanal të mbuluar me shkurre. Pas kryerjes së aktekspertimit nr. 35, datë 16.02.1998, ka rezultuar se gëzhojat e automatikut të fiksuara në vrasjen e shtetasit V.D. janë qitur nga arma automatike me nr. 12109579, e gjendur pranë shtëpisë së kërkuarit. Kurse për sa i përket procesverbalit të datës 14.02.1998, të cilit i referohet kërkuari, Mbledhja e Gjyqtarëve konstaton se ai ka të bëjë me fiksimin dhe me marrjen e provave materiale nga shtëpia e kërkuarit, konkretisht të disa rrobave të tij. Gjithashtu, ndryshe nga sa pretendon kërkuari, Mbledhja e Gjyqtarëve vëren se këto akte, të cilat rezulton se janë administruar nga organi i akuzës dhe janë pjesë e dosjes gjyqësore, i janë nënshtruar shqyrtimit dhe debatit gjyqësor dhe, mbi bazën e tyre, gjykatat kanë arritur në përfundimin se kërkuari është fajtor për kryerjen e veprës penale për të cilën është akuzuar. Për rrjedhojë, Mbledhja e Gjyqtarëve evidenton se fakti i gjetjes së armës automatik dhe se ajo ka qenë arma e kryerjes së vrasjes së viktimës rezultojnë të provuara nga aktet e dosjes gjyqësore, si rezultat i veprimeve hetimore. Për këto arsye, Mbledhja e Gjyqtarëve vlerëson se pretendimi i kërkuarit se ai është dënuar me prova që nuk janë marrë ose verifikuar në shqyrtimin gjyqësor, është haptazi i pabazuar.

25. Për sa u përket pretendimeve të tjera të parashtuara nga kërkuari në ankimin kushtetues individual të datës 21.11.2022, duke mbajtur në konsideratë natyrën dhe thelbin e tyre, Mbledhja

e Gjyqtarëve vlerëson se ato *prima facie* janë me natyrë kushtetuese ndaj do të shqyrtohen në vijim në drejtim të së drejtës për t'u njoftuar të lidhur me të drejtën e aksesit, si dhe në drejtim të parimit të barazisë së armëve e të kontradiktoritetit të lidhur me të drejtën e mbrojtjes dhe standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor.

B. Për pretendimin e cenimit të së drejtës për t'u njoftuar të lidhur me të drejtën e aksesit

26. Kërkuesi ka pretenduar se Gjykata e Lartë nuk e ka njoftuar në përputhje me nenin 436, pika 3, të KPP-së të paktën 30 ditë përpara në këndin e njoftimeve dhe në adresat elektronike të deklaruar. Sipas kërkuesit, njoftimi i afishimit për seancën nuk ka as nënshkrim dhe as datë se kur është vendosur në këndin e njoftimeve, nëse është vendosur atje dhe planifikimi i gjykimit ka qenë për në datën 19.04.2022 dhe jo në datën 22.04.2022, dhe në fashikull nuk ndodhet asnjë akt që vërteton shtyrjen e saj në përputhje me rregullat procedurale. Po sipas kërkuesit, edhe njoftimi i seancave sipas nenit 436 të KPP-së është në kundërshtim me Kushtetutën, i cili kërkon që njoftimi të jetë efektiv dhe jo thjesht formal, ndaj pika 2 e këtij neni duhet të shfuqizohet.

27. Gjykata ka pohuar se në rast se mohohet e drejta e aksesit procesi konsiderohet i parregullt, sepse aksesit në gjykatë është, përpara së gjithash, një kusht kryesor për të realizuar mbrojtjen e të drejtave të tjera të individit (*shih vendimet nr. 26, datë 09.03.2026; nr. 56, datë 10.10.2025; nr. 26, datë 09.04.2024 të Gjykatës Kushtetuese*). Në jurisprudencën kushtetuese janë përcaktuar disa standarde kushtetuese, të cilat janë të lidhura nga pikëpamja organike dhe funksionale me njëra-tjetrën në mënyrë të tillë që cenimi i njërit standard ndikon në mënyrë të pashmangshme në cenimin e të tjerave. Konkretisht, e drejta për t'u njoftuar për një gjykim dhe pjesëmarrja në të është e lidhur me vendimmarrjen e gjykatës, e cila ndikon drejtpërdrejt mbi të drejtat subjektive ose interesat e ligjshëm të individit. (*shih vendimet nr. 47, datë 07.04.2026; nr. 8, datë 23.02.2021; nr. 37, datë 30.06.2016 të Gjykatës Kushtetuese*). Për respektimin e këtyre parimeve gjykata duhet të përmbushë me rigorozitet një sërë detyrimesh, mes të cilave rëndësi të veçantë paraqet, sipas rastit, edhe njoftimi i të pandehurit ose mbrojtësit të tij ligjor për akuzën, ankimin, rekursin, ditën dhe vendin e gjykimit të çështjes etj (*shih vendimet nr. 47, datë 07.04.2026; nr.18, datë 02.04.2012 të Gjykatës Kushtetuese*).

28. Kërkesat kushtetuese të procesit të rregullt ligjor janë reflektuar në përmbajtje të nenit 436 të KPP-së, sipas të cilit, gjyqtari relator i caktuar me short vendos datën dhe orën për shqyrtimin e çështjes në dhomën e këshillimit në përputhje me rregullat e planifikimit të gjykimit të parashikuara në ligj (pika 2) dhe sekretaria e gjykatës njofton palët nëpërmjet afishimit në këndin

e njoftimeve dhe në faqen elektronike zyrtare për datën dhe orën e gjykimit, të paktën 30 ditë përpara (pika 3). Krahas njoftimit me shpallje, kjo dispozitë (pika 3) parashikon edhe njoftimin individual kur palët ose përfaqësuesit e tyre kanë lënë të dhënat e tyre elektronike të kontaktit në shkallët e tjera të gjykimit.

29. Në rastin konkret, referuar akteve të dosjes gjyqësore të administruar për nevoja të këtij gjykimi kushtetues, rezulton se pas rivendosjes në afat, mbrojtësi i zgjedhur nga vetë kërkuesi, avokati Z.H., në vitin 2012, ka paraqitur rekurs (rekursi i parë) në Gjykatën e Lartë, në të cilin ka lënë dhe të dhënat e tij elektronike të kontaktit. Kjo çështje është gjykuar në seancë gjyqësore, në të cilën ka qenë prezent mbrojtësi i kërkuesit dhe në përfundim të së cilës është vendosur kthimi i çështjes për rigjykim në gjykatën e apelit. Kjo e fundit, në përfundim të gjykimit, e ka dënuar kërkuesin me 25 vjet burgim. Ndaj vendimit të gjykatës së apelit, në vitin 2016, ka paraqitur rekurs (rekursi i dytë) kërkuesi nëpërmjet mbrojtësit të zgjedhur prej tij (avokatit A.K.), me deklaratë në seancën gjyqësore të datës 24.03.2016, të zhvilluar në gjykatën e apelit. Ky rekurs është nënshkruar mbrojtësi i kërkuesit dhe nga ky i fundit, ku nuk rezulton që në të të jenë lënë të dhënat elektronike të kontaktit. Gjithashtu, rezulton se në datën 18.03.2022, në mjediset e Gjykatës së Lartë, është shpallur lista e çështjeve për shqyrtim në dhomën e këshillimit në datën 19.04.2022, ku përfshihej edhe çështja e kërkuesit, si dhe përbërja e trupit gjykues. I njëjti njoftim rezulton të jetë bërë edhe në faqen zyrtare të Gjykatës së Lartë. Ndërkohë, çështja e kërkuesit rezulton të jetë shqyrtuar në Kolegjin Penal të Gjykatës së Lartë në datën 22.04.2022, por referuar faqes zyrtare të asaj gjykate, si dhe akteve të dosjes gjyqësore, nuk ka të dhëna (në faqen zyrtare) dhe nuk rezulton (nga dosja gjyqësore) që ajo të ketë njoftuar për shtyrjen e datës së zhvillimit të seancës gjyqësore në dhomën e këshillimit.

30. Në këtë kontekst faktesh, një mangësi e tillë duhet analizuar në aspektin e ndikimit të tyre në të drejtën kushtetuese të aksesit të lidhur me të drejta të tjera procedurale kushtetuese për kërkuesin. Në këtë kuptim, Gjykata ka theksuar se jo çdo shkelje procedurale e bën procesin të parregullt, në aspektin e respektimit të të drejtave kushtetuese, dhe se ndikim të drejtpërdrejtë në një proces ligjor kanë ato shkelje thelbësore, vërtetimi i të cilave do të cenonte të drejtat dhe liritë themelore të individit (*shih vendimet nr. 14, datë 21.03.2023; nr. 38, datë 02.12.2021; nr. 71, datë 13.11.2017 të Gjykatës Kushtetuese*). Gjatë shqyrtimit të pretendimeve për të drejtën për proces të rregullt nuk mjafton vetëm konstatimi i shkeljes procedurale, por duhet të analizohet karakteri i saj, pasojat që kanë ardhur për kërkuesin dhe për interesat që ai përfaqëson (*shih vendimet nr. 14, datë 21.03.2023; nr. 38, datë 02.12.2021 të Gjykatës Kushtetuese*). Në çdo çështje të veçantë, duke

pasur parasysh edhe të gjithë procedurën që mund të jetë ndjekur, Gjykata vlerëson nëse një kufizim ose shkelje gjatë kësaj procedure ka ndikuar drejtpërdrejt në zgjidhjen e çështjes dhe ia ka bërë palës të pamundur mbrojtjen dhe zhvillimin e procesit gjyqësor në mënyrë të drejtë (*shih vendimet nr. 14, datë 21.03.2023; nr. 7, datë 28.02.2000 të Gjykatës Kushtetuese*).

31. Duke iu referuar këtyre standardeve, Mbledhja e Gjyqtarëve konstaton se, bazuar në nenin 436, pika 3, të KPP-së, kërkuesi konsiderohet se është njoftuar për datën dhe orën e shqyrtimit të çështjes së tij në dhomën e këshillimit, për sa kohë ajo është shpallur në mjediset e Gjykatës së Lartë dhe në faqen zyrtare të asaj gjykate. Po kështu, Mbledhja e Gjyqtarëve evidenton se mungesa e njoftimit për shtyrjen e datës së zhvillimit të seancës në Kolegjin Penal, ose mosnënshkrimi i njoftimit të afishimit të datës së seancës në dhomën e këshillimit, nuk rezulton, në rrethanat e kësaj çështjeje, ta ketë vendosur kërkuesin në pozita të pafavorshme ose të ketë ndikuar në mohimin e së drejtës së aksesit dhe asaj të mbrojtjes, në kuptimin substancial. Ndaj kjo nuk është e mjaftueshme që ta bëjë të parregullt, në kuptimin kushtetues, procesin gjyqësor të kundërshtuar. Në nxjerrjen e këtij përfundimi, Mbledhja e Gjyqtarëve mban në konsideratë edhe faktin se, nga njëra anë, vetë kërkuesi ka vënë në lëvizje Gjykatën e Lartë nëpërmjet rekursit ku ka parashtruar pretendimet e tij dhe shkaqet për kundërshtimin e vendimeve të gjykatave të faktit dhe, nga ana tjetër, referuar shkaqeve të këtij rekursi, ai nuk ka paraqitur asnjë argument thelbësor të ri, të cilin, është pamundësuar ta ngrejë në Gjykatën e Lartë, për shkak të mungesës së njoftimit individual dhe që potencialisht mund të sillte një rezultat të ndryshëm të zgjidhjes së çështjes së tij nga ajo gjykatë. Për rrjedhojë, Mbledhja e Gjyqtarëve konstaton se pretendimi i kërkuesit për cenimin e së drejtës për t'u njoftuar të lidhur me të drejtën e aksesit është i pabazuar.

32. Për sa i përket kërimit për shfuqizimin e pikës 2 të nenit 436 të KPP-së, i cili është i ndërlidhur me veprimet e kryera nga Gjykata e Lartë, po në drejtim të njoftimit të kërkuesit, Mbledhja e Gjyqtarëve vëren se argumentet e parashtruara prej tij në drejtim të pretendimit për papajtueshmërinë e normës ligjore me Kushtetutën janë të pamjaftueshme për të vënë në dyshim kushtetutshmërinë e kësaj dispozite.

C. Për pretendimin e cenimit të parimit të kontradiktoritetit dhe barazisë së armëve të lidhur me të drejtën e mbrojtjes dhe standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor

33. Kërkuesi ka pretenduar se nuk ka ushtruar të drejtat që nuk ishin ushtruar prej tij gjatë gjykimit në mungesë, siç është e drejta për të kërkuar gjykimin e shkurtuar dhe, bazuar në nenin 427, pika 4, të KPP-së, gjykata e apelit duhej të përsëriste shqyrtimin gjyqësor, pasi në këtë mënyrë

do të mund të rivendosej edhe e drejta për gjykim të shkurtuar. Po kështu, kërkuesi ka pretenduar se ndonëse gjatë gjykimit në gjykatën e apelit ka qenë vetë i pranishëm, ai është gjykuar bazuar në ankimin e avokatit të caktuar gjatë gjykimit në mungesë, pa tagra përfaqësimi, dhe nuk i është lejuar të parashtronte përpara gjykatës argumentet e tij, çka përbën shkelje të së drejtës për t'u mbrojtur, sipas neneve 31 dhe 33 të Kushtetutës, dhe shkelje të garancive të procesit të rregullt sipas nenit 42 të Kushtetutës. Sipas kërkuesit, Kolegji Penal nuk ka thirrur dhe njoftuar viktimat e veprës penale për të cilën ai është gjykuar. Ai kolegji, vijon kërkuesi, ka injoruar kërkesën e tij të vazhdueshme për riçeljen e hetimit gjyqësor, e cila ishte e vetmja mënyrë për të siguruar një mbrojtje efektive dhe nuk ka arsyetuar lidhur me pretendimet e tij për provat dhe faktet, të cilat ishin parashtruar përpara saj si çështje të karakterit kushtetues.

34. Për sa më sipër, nisur nga thelbi i këtyre pretendimeve të kërkuesit, Mbledhja e Gjyqtarëve konstaton se ato ngrihen në drejtim të faktit se: i) gjykata e apelit në rishqyrtimin e çështjes së dërguar nga Gjkata e Lartë duhej të pranonte kërkesën për rihapjen e shqyrtimit gjyqësor; ii) nuk i është lejuar të parashtronte përpara gjykatës së apelit argumentet e tij; iii) Gjykata e Lartë e ka injoruar kërkesën për rihapje të shqyrtimit gjyqësor dhe vendimi i saj është i paarsyetuar.

35. Lidhur me *parimin e barazisë së armëve*, në jurisprudencën e Gjykatës është theksuar se, veçanërisht në procesin penal, barazia e armëve, kontradiktoriteti dhe lidhur ngushtë me këto, mbrojtja e të pandehurit, e garantuar shprehimisht në nenin 31 të Kushtetutës dhe nenin 6 të KEDNJ-së, përbëjnë në vetvete elementet më të qenësishme e thelbësore të procesit të rregullt ligjor. Synimi kryesor është realizimi i një debati real ndërmjet akuzës dhe mbrojtjes, gjë që ndikon pozitivisht edhe në mënyrë të drejtpërdrejtë në zbulimin e së vërtetës dhe në dhënien e drejtësisë nga gjykata, me objektivitet e paanësi (*shih vendimet nr. 84, datë 22.12.2025; nr. 27, datë 29.04.2025; nr. 49, datë 29.09.2014 të Gjykatës Kushtetuese*). Parimi i kontradiktoritetit dhe i barazisë së armëve në gjykimin penal kërkon që argumentet e mbrojtjes të paraqiten dhe të dëgjohen njëjloj si ato të prokurorit. Ky parim presupozon që secilës palë duhet t'i ofrohen mundësi të arsyeshme për të paraqitur pretendimet për çështjen, në kushte të tilla që të mos e vënë në disavantazh me palën tjetër (*shih vendimet nr. 12, datë 24.04.2018; nr. 5, datë 17.02.2003 të Gjykatës Kushtetuese*). Në këtë kuptim, Gjykata ka mbajtur qëndrimin se provat paraqiten dhe marrin vlerën e tyre në debatin gjyqësor, ku secila palë ka mundësi për të paraqitur argumentet e veta në një pozitë jo më pak të favorshme se pala tjetër (*shih vendimet nr. 12, datë 24.04.2018; nr. 49, datë 29.09.2014; nr. 19, datë 18.09.2008 të Gjykatës Kushtetuese*).

36. Po kështu, në jurisprudencën kushtetuese është pohuar se e drejta e mbrojtjes në procesin penal, e garantuar nga neni 31, shkronja “b”, i Kushtetutës, nuk duhet të pengohet. Gjykatat e juridiksionit të zakonshëm duhet të marrin të gjitha masat ligjore që në funksion të procesit të rregullt ligjor t’i japin mundësinë individit të bëjë mbrojtje reale, duke respektuar parimin e barazisë së armëve (*shih vendimet nr. 44, datë 02.04.2026; nr. 34, datë 17.11.2022; nr. 35, datë 01.06.2015 të Gjykatës Kushtetuese*).

37. Në drejtim të së drejtës për proces të rregullt, Gjykata ka theksuar se ajo përfshin edhe të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar, që i garantohet individit nga nenet 42 dhe 142, pika 1, të Kushtetutës. Arsyetimi i vendimeve është element thelbësor i një vendimi të drejtë dhe funksioni i një vendimi të arsyetuar është t’u tregojë palëve që ato janë dëgjuar, si dhe u jep mundësinë që ta kundërshtojnë atë (*shih vendimet nr. 36, datë 19.03.2026; nr. 19, datë 07.07.2022; nr. 11, datë 16.04.2018 të Gjykatës Kushtetuese*).

38. Sipas Gjykatës, detyrë e saj është të vlerësojë nëse gjatë procesit gjyqësor ka pasur shkelje të të drejtave kushtetuese, si dhe nëse zbatimi i ligjit ka qenë eventualisht arbitrar, në kuptimin që të bjerë ndesh haptazi me konceptin e gjykimit të drejtë të përcaktuar në nenin 42 të Kushtetutës. Vendimet e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm nuk vihen në dyshim, përveç rasteve kur gjetjet e tyre mund të konsiderohen si arbitrare ose haptazi të paarsyeshme. Thënë ndryshe, ajo nuk vepron si shkallë e katërt gjykimi, por ndërhyr në rastin kur gabimi ligjor ose faktik nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm është aq i dukshëm, sa një gjykatë e kujdesshme nuk mund ta kishte bërë ndonjëherë ose i tillë që gjykimin e bën të padrejtë (*shih vendimet nr. 36, datë 19.03.2026; nr. 4, datë 31.01.2024; nr. 30, datë 29.05.2023 të Gjykatës Kushtetuese*).

39. Mbledhja e Gjyqtarëve, në këndvështrim të standardeve të mësipërme dhe rrethanave të çështjes konkrete, referuar akteve të dosjes gjyqësore të administruar për nevoja të këtij gjykimi kushtetues, konstaton se pas rivendosjes në afat, kërkuesi, nëpërmjet mbrojtësit të tij ka paraqitur rekurs në Gjykatën e Lartë dhe kjo e fundit ka prishur vendimin nr. 119, datë 05.10.1999 të Gjykatës së Apelit Vlorë dhe e ka kthyer çështjen për rishqyrtim në atë gjykatë, me tjetër trup gjykues, duke konstatuar shkelje procedurale në zhvillimin e procesit, për sa i përkiste njoftimit të kërkuesit. Në këtë kuptim, Kolegji Penal, ka lënë si detyrë për gjykatën e apelit që në rishqyrtimin e çështjes të përsëriste njoftimin e të gjykuarit dhe mbrojtësit në respektim të rregullave procedurale dhe të vazhdonte gjykimin (*shih paragrafët 6-7 të këtij vendimi*).

40. Pas kthimit të çështjes për rigjykim nga Gjykata e Lartë, gjykimi në gjykatën e apelit është zhvilluar në prani të kërkuesit dhe mbrojtësit të zgjedhur nga vetë ai. Ky i fundit ka kërkuar

përsëritjen e shqyrtimit gjyqësor në bazë të nenit 427, pika 4, të KPP-së, me qëllim që i pandehuri të jepte deklaratimet e tij, mbi pretendimin se ai nuk kishte marrë pjesë në gjykimin e çështjes në shkallë të parë. Po kështu, rezulton se kërkuesi ka dhënë deklaratimet e tij duke mohuar akuzën për kryerjen e veprës penale të vrasjes me paramendim dhe, më pas, mbrojtësi i tij ka kërkuar përsëritjen e shqyrtimit gjyqësor dhe marrjen e dëshmisë të të afërmeve të viktimës. Kjo kërkesë është refuzuar nga gjykata e apelit me arsyetimin se të afërmit e viktimës ishin dëgjuar dhe kishin dhënë dëshminë e tyre përpara gjykatës së shkallës së parë (*shih paragrafin 8 të këtij vendimi*).

41. Kundër vendimit të gjykatës së apelit ka paraqitur rekurs organi i akuzës, si dhe mbrojtësi i zgjedhur nga kërkuesi. Ky i fundit, në thelb, ka pretenduar se gjykata e apelit nuk kishte zbatuar detyrat e lëna nga Gjkata e Lartë, duke mos përsëritur shqyrtimin gjyqësor. Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, me vendimin e kundërshtuar me ankimin kushtetues individual, objekt i këtij gjykimi, ka vendosur mospranimin e rekurseve me arsyetimin se në to nuk ngrihen shkaqe nga ato të parashikuara nga neni 432 i KPP-së. Sipas Kolegjit Penal, pretendimet e kërkuesit lidhur me detyrimin e gjykatës së apelit për përsëritje të shqyrtimit gjyqësor, për kryerjen e ballafaqimit ose për mënyrën e marrjes së provave të tjera, nuk përbënin shkaqet për të cilat çështja ishte prishur dhe kthyer për rigjykim nga Gjkata e Lartë. Po kështu, Kolegji Penal ka arsyetuar se gjykata e apelit në rigjykimin e çështjes, ka zbatuar detyrat e lëna nga Gjkata e Lartë, si dhe e ka fokusuar shqyrtimin gjyqësor në drejtim të përmbushjes së këtyre detyrave. Në lidhje me pretendimin për riçelje të hetimit gjyqësor, Kolegji Penal e ka vlerësuar atë si të pabazuar, për shkak se nuk ka lidhje me rigjykimin dhe se kërkuesi e ka ngritur këtë pretendim në mënyrë të përsëritur në të gjitha shkallët e gjykimit dhe ka marrë përgjigje të arsyetuar në lidhje me të (*shih paragrafin 9 të këtij vendimi*).

42. Për sa më sipër, lidhur me argumentin e parashtruar nga kërkuesi se gjykata e apelit në rigjykimin e çështjes së tij duhej të pranonte kërkesën për rihapjen e shqyrtimit gjyqësor, Mbledhja e Gjyqtarëve konstaton se, ndryshe nga sa pretendon kërkuesi, gjykata e apelit, pasi ka marrë në shqyrtim kërkesën për rihapjen e shqyrtimit gjyqësor, ka vendosur rrëzimin e saj me arsyetimin se ajo bazohej vetëm në ripyetjen si dëshmitarë të të afërmeve të viktimës, të cilët ishin pyetur më parë dhe kishin dhënë dëshminë e tyre gjatë gjykimit në gjykatën e shkallës së parë. Ky pretendim i kërkuesit është marrë në shqyrtim edhe nga Gjkata e Lartë, e cila ka vlerësuar se gjykata e apelit e ka fokusuar shqyrtimin gjyqësor në drejtim të përmbushjes së detyrave të lëna nga ajo gjykatë në vendimin për kthimin e çështjes për rigjykim, që kishin të bënin me njoftimin e kërkuesit për gjykim, me qëllim garantimin e të drejtave të tij procedurale në këndvështrim të së

drejtës për proces të rregullt dhe, në këtë kuptim, kërkesa e tij për rihapje të shqyrtimit gjyqësor nuk ka lidhje me këto detyra të lëna për gjykatën e rigjykimit.

43. Për rrjedhojë, Mbledhja e Gjyqtarëve, në këndvështrim të natyrës së këtij pretendimi të kërkuarit dhe argumenteve mbi të cilat është mbështetur ai, vlerëson se arsyetimi i gjykatave të zakonshme për rrëzimin e kërkesës për rihapjen e shqyrtimit gjyqësor nuk rezulton arbitrar ose që të këtë çuar në një rezultat që e bën gjykimin të padrejtë në kuptimin kushtetues, për sa kohë që kërkuarisi nuk ka arritur të provojë dhe të argumentojë në këndvështrimin kushtetues pasojat në të drejtat e tij për shkak të mospranimi të kërkesës për rithirjen në gjykim të të dy dëshmitarëve, dëshmi, të cilat, për më tepër, rezulton të jenë administruar si prova dhe të jenë bërë pjesë e analizës dhe vlerësimit nga gjykata e shkallës së parë gjatë gjykimit të themelit.

44. Sipas jurisprudencës kushtetuese, vendimet e Gjykatës së Lartë për mospranimin e rekursit mund të arsyetohen në mënyrë të kufizuar, me kusht që në pjesën hyrëse të listohen shkaqet e rekursit dhe arsyetimi të shprehë, në thelb, shkaqet e mospranimi gjatë shqyrtimit paraprak të tij në dhomën e këshillimit (*shih vendimet nr. 10, datë 07.03.2023; nr. 2, datë 11.02.2021; nr. 21, datë 16.04.2015 të Gjykatës Kushtetuese*). Megjithatë, arsyetimi i kufizuar nuk e përjashton detyrimin e Gjykatës së Lartë për t'u dhënë përgjigje pretendimeve me natyrë kushtetuese, vendimtare për zgjidhjen e çështjes. Edhe në këtë këndvështrim, Mbledhja e Gjyqtarëve vlerëson se kërkuarisi nuk ka identifikuar ndonjë pretendim të cilin Gjykata e Lartë ta këtë lënë pa përgjigje, por ka kundërshtuar mënyrën sesi gjykatat kanë vlerësuar çështjen e tij, në këndvështrim të provave mbi të cilat kanë bazuar qëndrimin për fajësinë e kërkuarit për veprat penale për të cilat është akuzuar dhe dënuar. Për rrjedhojë, Mbledhja e Gjyqtarëve vlerëson se pretendimet e kërkuarit si më sipër janë haptazi të pabazuara.

45. Ndërsa për sa i përket pretendimit tjetër të kërkuarit se nuk është lejuar të parashtronte përpara gjykatës së apelit argumentet e tij, Mbledhja e Gjyqtarëve, bazuar në aktet e dosjes gjyqësore të administruar, konstaton se, ndryshe nga sa pretendon kërkuarisi, gjykimi i çështjes së tij në gjykatën e apelit, pas kthimit të saj nga Gjykata e Lartë, është zhvilluar në prani të kërkuarit dhe mbrojtësit të zgjedhur nga vetë ai, ku ata kanë parashtruar argumentet dhe pretendimet e tyre, në funksion të mbrojtjes së kërkuarit, si dhe janë dëgjuar nga ajo gjykatë. Ky fakt është konstatuar edhe nga Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, i cili i ka dhënë përgjigje të arsyetuar kërkuarit për këtë pretendim, duke e konsideruar për të njëjtat arsye të pabazuara. Vetëm fakti se pretendimet dhe argumentet e kërkuarit dhe mbrojtësit të tij për pafajësinë e kërkuarit nuk janë pranuar nga gjykata e apelit, sikundër vetëm fakti se Kolegji Penal ka vendosur mospranimin

e rekursit në dhomën e këshillimit nuk është i mjaftueshëm, në këndvështrimin kushtetues, për të vënë në dyshim të drejtën për proces të rregullt ligjor. Për këtë arsye, edhe ky pretendim i kërkuarit është haptazi i pabazuar.

46. Për sa më sipër, Mbledhja e Gjyqtarëve arrin në përfundimin se pretendimet e kërkuarit për cenimin e së drejtës për proces të rregullt, në aspektet e analizuara më sipër, janë haptazi të pabazuara, për rrjedhojë nuk plotësohet kriteri i pranueshmërisë *ratione materiae*.

47. Në përfundim, Mbledhja e Gjyqtarëve çmon se kërkesa nuk plotëson kriteret ligjore për kalimin e saj për shqyrtim në seancë plenare.

PËR KËTO ARSYE,

Mbledhja e Gjyqtarëve, bazuar në nenet 31 dhe 31/a, pika 2, shkronjat “a” dhe “e”, të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, njëzëri,

V E N D O S I:

Moskalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare.